

Εκεί θα το χρεώσω, προσωρινά τουλάχιστον. Στην εποχή του χρόνου που διανύουμε και όχι μόνο στις εποχές που βιώνουμε. Στην άνοιξη, των συγκινήσεων, των ορμέμφυτων, των ξαφνικών καταιγίδων αλλά και της απέραντης γλύκας.

Αναφέρομαι στη θεελλώδη εναλλαγή των συναισθημάτων, και στο σφυροκόπημα των αδιεξόδων που (με) κατακλύζουν.

Είναι και το παρελθόν που με τόση αυθάδεια έρχεται να μου θυμίσει την ίδια εποχή από τα μέσα της δεκαετίας του '70 και εντεύθεν. Η νεότητα, σε συνδυασμό με τις προσμονές, τις επιθυμίες, τα ιδανικά.

Τριάντατόσα χρόνια κύλησαν και μεσολάβησαν πολλά.

Μεταπολίτευση με όνειρα, ευρωπαϊκή ένταξη με εκθαμβωτικούς στόχους, αλλαγή με οράματα, ανοικοδόμηση, πρόοδος, η διοργάνωση των Ολυμπιακών αγώνων, η νομισματική ένωση, οι στόχοι της Ο.Ν.Ε. Με τελετές και με παράτες. Με υποσχέσεις. Χωρίς ιδανικά. Με δανεικά. Ήταν οι χάντρες που μοιράστηκαν στους άμοιρους ιθαγενείς. Οι υπόλοιποι όροι της συναλλαγής, ουδέποτε έγιναν φανεροί και έλιωσαν στη μυλόπετρα της καθημερινότητας.

Σήμερα που η πρώτη δεκαετία του 21^{ου} αιώνα εκπνέει, οι λογαριασμοί γίνονται απαιτητοί, μετατρέποντας την 51^η άνοιξη (μου) σε βρόγχο.

Δεν με ενοχλεί τόσο πολύ, που είμαι πια πεπεισμένος ότι το έργο των διαχειριστών της εξουσίας κρίνεται ολότελα αποτυχημένο. Ούτε ότι νοιώθω την πατρίδα μου υπό κατοχή. Ας με συγχωρήσουν, εδώ, όσοι επέζησαν της δεκαετίας του '40. Με εξοντώνει η βεβαιότητα ότι η κουλτούρα μου, απαγορεύει τη χρήση βίας την ώρα που εκείνοι όχι μόνο είναι ανίκανοι να συνεννοηθούν αλλά δεν έχουν την ούτε την επιθυμία να αφουγκρασθούν.

Με ταπεινώνει κάθε δραστηριότητά τους που ενώ είναι βουτηγμένη στη βαρβαρότητα και στον εμπαιγμό, αμπαλάρεται νόστιμα και πονηρά και είναι σαν επιδημία που προσβάλλει ολοένα και μεγαλύτερο μερίδιο του πληθυσμού μετατρέποντας το σε μια απaráλλακτη, με αυτούς, εικόνα. Ικανούς μόνο, να αδιαφορούν, να εξαπατούν, να καταστρέφουν και να καταναλώνουν.

Καλή μας τύχη και αντοχή, στην αγριότητα των εποχών που έπονται.